

[Glistrup]

nok hver for sig i deres lønkammer sende venlige tanker til hr. Christian Gede, hr. Kjeld Wamberg, hr. Svend Andersen og alle andre fremskridtsfolk, som har fremlagt klare forslag til, hvordan Danmarks problemer skulle løses. Men det kan man jo altså med den konvention, der nu engang gælder herinde, ikke åbent anerkende, så vi må nøjes med Ludvig Brandstrups ord: »Det ved du, og det ved jeg, men vi ved det hver for sig.«

Havde det så endda kun været så galt, som venstres og de konservatives ordførere beskrev i deres ordførertaler, ja, så havde der måske set på længere sigt været redning for Danmark. Men mens man altså har ødelagt vor økonomi, væltet kæmpebyrder over på fremtiden, har man i den selv samme periode undergravet den kommende generations muligheder for at leve op til de kæmpekrav ikke bare at skulle afholde sine egne udgifter, men tillige at skulle betale for denne generations forsyndelser, ved at man inden for den periode, der er forløbet, i den grad har fået ødelagt den danske skole, først med det skrækkelige forlig, man indgik i 1975, og nu altså fulgt op her forleden dag af, at man yderligere umyndiggør og ødelægger den enkeltes muligheder for at få en fornuftig uddannelse med det forslag, som folketingets flertal med de samme skolelovsparter, der ikke har lært af deres erfaringer, der ikke kender sætningen om, at brændt barn skyr ilden, vedtog her i onsdags.

Samtidig ser vi dag efter dag, hvordan retssikkerheden undergraves her i landet, f.eks. ved, at man tolererer, at smågrupper inden for visse flaskehalspositioner får lov til at spille fandango med samfundet, mens regeringen nærmest sidder og klapper i sine små hænder og i hvert tilfælde ser ganske og aldeles tavst til ved den ene sabotage efter den anden rundt omkring på livsvigtige arbejdspladser. Vi så, hvordan regeringen, der er kommet så langt ud, at man ikke har oplevet det siden Erik Menveds dage, gav sig til at sælge ud af landets suverænitet ved aftalerne i april måned med forsikringsselskaber om, at man skam for en 6-årig periode lover at give afkald på statens suverænitet inden for skattelovsområdet og på adskillige andre ting, bare man kunne få et bidrag på 5 mia kr. om året til at klare sine allermost påtrængende ting. Det er en aftale, man ikke kan finde nogen som helst lighed med, siden

medkontrahenten hed grev Gert og grev Johan tilbage i det 14. århundrede.

Vi ser det på den barske, nærmest barokke måde, hvorpå man optræder aldeles forskelligt i sager som Hjortnæssagen og Maistedssagen. Vi ser det med afgørelser som den, der gik ud på, at Jussi Merklin ikke måtte fremføre sine synspunkter i den offentlige debat. Og sådan ser vi overalt, at retssikkerheden i dette samfund undergraves led for led.

Den nye socialminister betød en nydannelse, også for så vidt angik det, der normalt kaldes almindelig social velanstændighed. Arbejdet frem imod, at man får ens pensioner, om man er minister eller man »bare« er lagerarbejder eller noget andet inferiørt i regeringens opfattelse, er totalt brudt sammen i form af, at man fortsat holder pensionisterne, altså dem, der ikke har særlige statsembeder bag sig, i særlig høj grad nede på et aldeles uanstændigt niveau.

Vi har set, hvordan man tolererer, at syge mennesker ikke kan få behandling, fordi man på sygehusene bare må ligge på maven for, at en eller anden portørgruppe eller lægegruppe, eller hvem der er tale om, begynder at lave vrøvl over et eller andet af faglig karakter, i stedet for at vedtage fremskridtspartiets præcise forslag i den henseende. Således ser vi undergravningen foregå led for led.

Statsministeren undrede sig over, at vi ikke kunne stemme for den sociale indkomstbegrænsningslov, for han mente, at det var socialt begrundet. Statsministeren må også være meget dårligt orienteret på det område. Det er en lov om mere bureaukrati, mere goldt kontorarbejde, mere støtte til højtlønnede embedsmænd, der fører ud i uanstændighed og forvirring både for vore invalider og for andre, som er socialt svagt stillede.

Vi ser det også på kulturlivets område, hvor udviklingen er ganske tilsvarende. Med socialdemokratiets politiske ordfører i spidsen kører Danmarks Radio, statsmonopolet, en ensidighedens linje, hvor det stort set kun er de autoriserede meninger, som kan få lov til at komme frem til befolkningen, i hvert tilfælde i større udsendelsesflader i større sammenhæng. Vi ser, hvordan kulturministeren også inden for sine andre ressortområder hele vejen igennem favoriserer dem med den rigtige politiske indstilling, hvordan grundlaget for et sundt, frit kulturliv i den grad bli-